

свързани с революционното движение. През 1873 г. през Котленския и Сливенския край преминава дружината на Стоян Софийски, преди това четник при П. Хитов. През този период започва да действа и дружината на Андрея Краев (Кара Андрей), свързан с шуменското революционно движение от около 15—20 души, между които и няколко сливенци. Тя провежда няколко наказателни акции, но през 1875 г. дружината е разбита, а войводата пада убит в Котленския балкан.

По-трайни следи оставя дружината на Стоил войвода (Стоил Вучков) от с. Инджекьой. Отначало тя действа в Добруджа, но през 1875 г. дружината се появява в Котленско. Момчетата успяват да минат през Котел като част от дружината се облича в заптийски дрехи, които водят другата част от дружината като затворници. Дружината на Стоил се среща с изпратената потеря на билиукбашията Хороза в Сините камъни. В станалото сражение на 1. V. 1875 г. потерята е разбита, а Хороза убит. Това е последното значително движение на хайдушка чета в Сливенския край, което намира широк отзвук в навечерието на въстанията. През есента четата се прехвърля в Румъния, а Стоил войвода се включва в революционната дейност.

На следващата 1876 г. отново се огласят хайдушките сборища Гюнгьормез, Кушбунар, Разбойна. Но на тях стоят не вече хайдутите, а въстаници от II революционен Сливенски окръг начело с апостолите — бившия хайдутин Стоил войвода и Иларион Драгостинов.

Дълъг и труден е пътят на хайдушкото движение. Започнало като стихийен протест срещу угнетителите, развило се народно закрилническо движение, то прераства в четничество. И накрая най-смелите негови представители са участниците в народното Априлско въстание, Сръбско-турската и Освободителната война. Тук ще споменем само имената на Панайот Хитов, Стоил войвода, Димитър Дишлията, Дядо Желю. Така хайдутството даде свои представители във всички революционни събития, защото то бе народно движение, дълги векове явяващо се като израз на стремеж за свобода, свобода, за която не един хайдутин даде своя живот